

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
– MICHAEL CONNELLY

Zlá krev

Severská
krimi
z Aljašky

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Zlá krev

**KNIHY DANY STABENOW
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Kate Shugaková

Chladný den pro vraždu

Devátá oběť

Pod hladinou

Černé zlato

Hra s ohněm

Když krev promluví

Mrazivé tání

Zrádné loviště

Lovcův úplněk

Půlnoc opět přichází

Zpěv mrtvých

Pod tíhou sněhu

Ledový hrob

Zlá krev

Připravujeme

Nejhlubší spánek

Zlá krev

DANA STABENOW

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 2004

Translation © Hana Láryšová, 2026

Cover © Jan Matoška, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-039-3 (pdf)

*Pro Janice Weissovou,
vedoucí centra pro vzdělávání žen
v nápravném zařízení Hiland Mountain.
To ona je ten rozdíl.*

Všechny prsteny a památky pokryté hříchem
— A zlá krev, která tekla příliš tence.

„Prodej“, Theodore Roethke

Jedna

„Dojdu pro něj,“ řekla Kate a rychle přinesla rostlinný tuk.

Teta Vi se na ni zadívala. „Tvoje teta ještě není tak stará, Katjo.“

„Já vím, teto,“ odpověděla Kate. „Ale já byla blíž.“

Vlastně byla v tu chvíli v úplně jiné místnosti, ale teta Vi, obvykle monumentálně, až nepřírozeně výkonná, se zdržela jakýchkoli poznámek.

„Já to zvládnu,“ pravila Kate a sebrala starému Samovi škrabku z ruky. *Freya* byla v suchém doku, kde jí vysychal trup jako příprava pro novou vrstvu měděného nátěru.

Starý Sam si vzal škrabku zpátky. „Já to zvládnu sám.“

„Já vím, ale chci pomoci,“ odvětila Kate a znovu sáhla po škrabce.

Starý Sam její nápor odrazil. „Jo, a pak budu muset poslouchat, jak si stěžuješ, že máš tu zatracenou měděnou barvu všude ve vlasech. Mazej odsud, holka.“

*

„Já to udělám,“ řekla Kate Berniemu a sebrala mu v baru hadr z ruky.

„Ale víš, že je to moje práce,“ pravil Bernie a ostražitě ji sledoval.

„Já vím, ale jsem tady,“ bránila se Kate a naháněla unikající kapku piva.

„To teda jsi,“ odpověděl Bernie a nalil si pivo, což byl v análech *Roadhousu* úkaz téměř neznámý, a pak si sedl ke stolu, což byl v dějinách lidstva úkaz přímo jedinečný.

„Hele, zmlkni,“ okřikla Harveyho Meganacka na červencovém setkání rady. „Víš, že má Billy pravdu. Každý blbec ví, že podílníci stejně nebudou v žádném případě hlasovat pro těžbu v Iqaluku.“

Harvey zbrunátněl do temného a velice neslušivého odstínu rudé.

Všichni přítomní sedící kolem konferenčního stolu v zasedací místnosti domorodé asociace v Niniltně kolektivně nasáli vzduch, načež se ozvalo zadunění, když se Billy Mike přestal houpat a jeho židle dopadla na podlahu předníma nohama. „Víš, Kate,“ řekl, „já si opravdu vážím toho, že jsi přišla.“

Postavil ji na nohy a nekompromisně ji táhl ke dveřím.

„Já se jenom snažila...“

„Kdykoliv přijď zas,“ pravil a práskl jí dveřmi před nosem.

„To je od tebe moc hezké, Kate,“ pověděla Ruthe Baumanová a úkosem si prohlížela tři kubíky dřeva naskládané u zadních dveří svého srubu. „Bude se to moc pěkně hodit k těm sedmnácti kubíkům, které už jsem si objednala od Darryla Totemoffa.“

„Dřevo není nikdy dost,“ oponovala Kate.

Ruthe se zadívala na Katein vážný výraz. „Ne,“ přitakala, „to asi opravdu není.“

„Dej mi ji,“ řekla Kate a natáhla ruce.

Bobby se na ni zlostně zahleděl. „Já si sakra dokážu přebalit svoji dceru sám!“ zařval. „Co se ti to stalo, Shugaková, ztratene, jsi snad samaritánka? Ježíši!“

Kate dotčeně odvětila: „Jen jsem ti nabízela pomoc.“

„Tak si ji nech!“ štěkl Bobby. Přejel s vozíkem k přebalovacímu pultu. Přes jeho rameno koukala na Kate Katja – modré oči a změť černých kudrlin.

Kate se postavila vedle Dinah. „Můžu ti to nádobí utřít,“ pronesla tiše.

„Klidně si ho umyj, usuš i uklid,“ souhlasila Dinah přívětivě.

Kate se rozzářila, vzala houbičku a dala se do toho.

„Co se to s tou ženskou sakra děje?“ dožadoval se Bobby odpovědi u své ženy, spřízněné duše a vyvolené životní partnerky, když se za Kateinou dodávkou usadil prach na mostě přes Squaw Candy Creek. „Ve mém ztraceném domě nemůžu hnout ani prstem! Proboha, Dinah, já nejsem žádný kripl!“

„Já vím,“ konejšila ho Dinah. O obě nohy od kolen dolů ho připravila nášlapná mina ve Vietnamu, ale nijak drasticky ho to nezpomalovalo. Nebo spíš vůbec.

Bobby uložil Katju do postýlky k odpolednímu odpočinku. Katja si roztrpčeně strčila palec do pusinky a zadeček do vzduchu, zhluboka a spokojeně si říhla a okamžitě usnula. „Mně takhle nikdy neusne,“ pravila Dinah závistivě.

Bobby se však nenechal rozptýlit. „Tak co se to s ní děje?“

Dinah správně odvodila, že nemluví o jejich dceři. Napjatá černá pokožka, vysoké lícní kosti, široké čelo a velice pevná brada – celý jeho obličej vyzařoval znepokojení, což se mu vůbec nepodobalo, nejspíš proto, že tenhle jeho výraz Dinah ještě nikdy neviděla. Srdce jí pookřálo a graciézně se mu usadila do klína, na který mu zbývalo z nohou tak akorát. „Myslím, že jde o její dům.“

To ho upřímně vyvedlo z míry. „Její dům?“

„Ten, co jsme jí postavili. Myslím, že má dojem, že nám něco dluží.“

Pořád mu to nedocházelo, ale už se uklidňoval. Zastrčil jí za ucho zbloudilý pramen platinově blond vlasů. „Proč nám?“

„Nejen nám. Všem z rezervace. Každému, kdo se podílel na stavbě a zařízení domu. A nákupu materiálu.“

„Aha, jasně,“ řekl Bobby po chvíli. „Už to chápu. Shořel jí srub a krysy z rezervace jí postavily nový, takže se proměnila v jednočlennou armádu spásy šmrnclou Jimmym Carterem?“

„Už to trvá celé léto,“ přikyvovala Dinah. „Billy Mike mi říkal, že ji musel vyhodit ze schůze domorodé rady dřív, než se mu celá věc vymkne z rukou a strhne se přestřelka.“

Dinah měla radost, protože Bobby se zazubil, pak zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. „Ten den bych byl rád mouchou na zdi.“

„Jo, Billy tvrdí, že Kate trvala na tom, že řekne pravdu, hlasitě a před Bohem a všemi. Prý mu zabralo celý měsíc, než radu uklidnil do stavu schopného hlasování.“

Bobby zavrtěl hlavou. „Jak dlouho jí to podle tebe vydrží?“

„To nevím. Edna mi říkala, že Kate sehnala jí a Berniemu poradce, aby mohli zapracovat na svém manželství. A Annie

Mikeová zase, že Kate obvolávala všechny svoje známosti až k nejvyššímu státnímu soudu, aby jim pomohla s adopcí Vannessy.“ Dinah se odmlčela a vážně dodala: „Povídá se taky, že vzala Keitha a Oscara na nerky do rybářského tábora svých tet.“

Bobby na ni zíral s výrazem, který se téměř podobal úžasu. „To si děláš prdel, Cookmanová.“

Dinah, vážně jako soudce, zavrtěla hlavou. „Prdel si nedělám, Clarku. Kempovala s nimi a pak je odvezla do Cordovy, kde je pohostila kávou v *Coho Cafe*.“

Bobby tentokrát zahalekal tak hlasitě, že Katja ze spánku fňukla a zavrtěla zadečkem. Teď už Bobby doopravdy slzel smíchy. „Nebalili nějakého rybáře?“

„Pokud vím, tak ne.“

Otřel si oči. „Jestli s tím nepřestane, spíš přivede celou tuhle zatracenou rezervaci do hrobu.“

Dinah se zazubila. „Jestli tam dřív někdo nepřivede ji. Taky jsem slyšela, že onehdy večer seděla v *Roadhousu* s klubem šiček.“

Nastal okamžik ohromené nevíry. Bobbymu možná dokonce spadla brada.

„Přišla si deku, na které pracovaly, k vlastním džínům.“

Tentokrát zahulákal tak hlasitě, až se Katja probudila.

„Dobře,“ řekl starý Sam. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a sebral Kate lodní hák.

„Ale strýčku...“

„Jdi do kuchyně,“ přikázal. „Vypisuj rybářské lístky.“

„Ale...“

„Běž. Hned.“

Starý Sam nezněl takhle klidně často, a pokud ano, ohlašovalo to bouři síly deset. Johnny se oběma rukama chytil lavice a s vykulenýma očima pozoroval, jak Kate poslušně plní rozkaz a tráví zbytek slunečného srpnového odpoledne uvězněná u stolu v lodní kuchyni, kde vypisuje lístky rybářům, kteří si byli vždycky absolutně jistí, že přivezli o půltuctu nerek víc, než kolik jich starý Sam napočítal, když je překládali do podpalubí *Freyi*. Dokonce i Obluda ji opustila, raději ležela na čerstvém vzduchu na přídi než v klaustrofobickém vězení kuchyně. Zbídačená Kate se jí nedivila.

Když skončily hodiny určené k rybolovu a od lodi se odpoutaly poslední rybářské čluny, starý Sam nastartoval motory, opustili zátoku Alaganik a vydali se směr konzervárna v Cordově. Johnny se zašival v navigační kabině s nosem vytrvale zaboreným do paperbacku *Životní pouť* od Zenny Hendersonové. Myslel na to, že by se jim Přítomnost na palubě *Freyi* hodila.

Za celou cestu neutrousil starý Sam směrem ke Kate jediné slovo, ani když mu přinesla na můstek oběd. Byl to sendvič s hovězími líčky se spoustou majonézy a hořčice a vrstvou salátu dost silnou na to, že by se s ní udusil kůň, podávaný na domácím kváskovém chlebu – jeho nejoblíbenější sendvič na celém širém světě.

V pokračujícím tichu doručili ryby, natankovali a našli si místo v přístavu. Seroucí racek jim zamával z boudy pro velitele a zmizel. Kate uvažovala, proč je nepřišel pozdravit, jako to obvykle dělával. Přivezla s sebou kousek mrožího klu, který dostala od Raye z Beringu jako součást dárkového balíčku od rodiny Chevakových. Když nad tím tak uvažovala, nejspíš by

se měla co nejdřív do Beringu vydat, zkontrolovat, jestli už se ze Stephanie stala nejmladší astronautka v NASA, a jestli ne, sednout si s ní a pomoci jí nastínit kariérní růst, aby se tak stalo.

Mezitím dostane mroží kel Racek, který vyřezával z mrožoviny, kdykoliv se k nějaké dostal, a výsledné produkty prodával přes dárkový obchod v Anchorage. Pokud už na ně ovšem neměli předkupní právo obchodníci z Andromedy, kteří se ve městě stavovali za zábavou cestou z Velké mlhoviny. Kate utáhla poslední uzel a vyšplhala po žebříku do kormidelníkovy budky.

„Nech si to,“ řekl jí starý Sam. Pořád seděl v kapitánské židli nakloněné dozadu a opřené o lodní přepážku.

Odmlčela se. „Co se děje, strýčku?“

Natáhl krk, aby dveřmi viděl do navigační kabiny. „Ty?“

„Já?“ zeptal se Johnny.

„Ty. Běž do města. Zajdi za svojí holkou.“

„Já žádnou holku nemám.“

„Tak si nějakou najdi.“

Johnny se zdržel jen na tak dlouho, aby si založil stránku v knize a zmizel.

Starý Sam ukázal na stoličku. „A ty,“ řekl Kate, „si sedni.“

Sedla si. „Co je?“ zeptala se. Naklonila hlavu, aby viděla Johnnyho pelášit přes plovoucí molo k boudě velitele přístavu. Pravděpodobně se šel Racka vyptat, které mimozemské lodě kotví tento týden na krátkodobém kotvišti. Když tady byli naposledy, jednalo se o Cetaceány. Nebo možná byrokraty Rady Federace na jejich pravidelné inspekci, kteří doháněli Racka k šílenství svými požadavky na studenější vodu pro chlazení motorů. Po pár výletech do města se v Rackových halucinacích začínala ztrácet.

„Musíš se sebrat, Katjo,“ řekl starý Sam.

Nedostatek obvyklé nabubřelosti a klení a navíc užití domácí podoby jejího jména ji přinutily obrátit pohled zpět ke starému muži. Upřímně šokovaná se zeptala: „Jak sebrat, strýčku?“

„Ty nás všechny přivedeš svou péčí do blázince. Úplně nás dusíš, ať už o to stojíme, nebo ne,“ odpověděl. „A většinou o to nestojíme.“

„Já – cože?“

„No tak jsme ti postavili dům,“ pokračoval. „Není to nic, co bychom neudělali ve stejné situaci pro kohokoliv z nás, především pokud se to týká i dítěte. Já vím, já vím,“ pokračoval a zvednutou dlaní zadržel její protesty, „ty vždycky svoje dluhy splácíš. Což je taky jedna z vlastností, která z tebe dělá jakž takž přijatelného člověka.“

Kate přemohla chvála, kterou jí najednou zahrnul, protože na to vůbec nebyla zvyklá, a tak zůstala zticha.

„Jenomže ty nechápeš,“ pravil a pronikavě se na ni zadíval, „že nám nedlužíš ani ň. Zmlkni.“

Kate zavřela pusu.

„Jedna z nás ztratila svůj domov. My, její rodina, přátelé a sousedi, jsme jí ho nahradili několika dny práce a – když už na to přijde – stálo nás to jen velmi málo.“

„Ale ten dům... materiál na něj musel stát dost peněz,“ namítla hned.

„Většinou šlo o dary,“ oponoval. Odmlčel se a jeho vrásky a mimika naznačovaly probíhající vnitřní boj. „Faktem je, že spousta lidí v tomhle státě žije ve vlastní mylné domněnce, že ti něco dluží, a většina z nich ti to ochotně splatila tím, že tě znova dostali pod střechu. Nemluvě o tom, že pro spoustu

místních podnikatelů je to dobrý politický tah – udělat něco hezkého pro Shugakovou z rezervace.“

Nastalo dlouhé a tíživé ticho. Všechno, co řekl, byla pravda, a co bylo horší, Kate to věděla. Ale přesto...

„No?“ pobídl ji.

Nemohla si pomoci, doopravdy se ošila. „Nesnáším, když někomu něco dlužím, strýčku,“ vyhrkla. „Nesnáším to. Především když mi lidi pomáhají proto, že jsem vnučka svojí babičky.“

„Jo, tak se přes to prostě přenes,“ odvětil absolutně neohrožený. „Přestaň se snažit řídit život ostatním lidem a začni se starat o ten vlastní, včetně toho svého kluka.“

Honem vzhlédla. „Johnny má potíže?“

Bez uzardění pravil: „Který čtrnáctiletý, téměř patnáctiletý, nemá? Říkám ti, aby sis hleděla svého, místo otravování ostatních. A začni hned – se mnou. Ještě sakra nejsem takový stařec, abych si nezvládl zapsat vlastní ryby.“

Kate zrudla jako Harvey Meganack. „Mrzí mě to, strýčku,“ pípala tiše.

„To by mělo,“ odpověděl a zachechtal se, když přimhouřila oči. „Tak, teď si sesumíruju svoji dodávku, jako to dělám od nepaměti, protože schopnost dlouhého dělení jsem taky ještě neztratil. Chápeš?“

„Chápu, strýčku,“ odpověděla a odplížila se na zád' do svojí kajuty, převlékla se do čistého oblečení a přes plovoucí molo pelášila k budce velitele přístavu, kde Racek zaplavoval John-nyho popisem stravovacích návyků Magellenů. Podle všeho měli nejraději, když se jejich jídlo stále ještě snažilo uniknout. Ani jeden z nich se při pohledu na ni nezdál být bez sebe radostí,

a tak se po chvilce vydala do města, kde se ulice zdánlivě vyliďňovaly, jakmile se objevila v dohledu.

Sklonila oči k Obludě, která k ní vzhledla s ušima v pozoru a mírně rozkývaným ocasem. Obluda zase tak hrozivě nevypadala. Jen asi jako každý normální čtyřiašedesátikilový napůl husky, napůl vlk. Kvůli ní se ty ulice určitě nevyprazdňovaly.

Kate byla nucená si přiznat, i když jen sama sobě, že starý Sam měl vážně pravdu.

Pomyslela na ten dům se dvěma ložnicemi a dvěma koupelnami, nyní vybavený elektrinou a tekoucí vodou, stojící v místech, kde býval její srub, než ho zapálil vrah v naději, že Kate spí uvnitř. Montovaný dům z cedru byl tak nový, až jí z toho trnuly zuby, tak čistý, až se bála, že koberec olepí Obludiny chlupy, a tak velký, až málem slyšela ozvěnu, když promluvila.

No dobře, možná neslyšela ozvěnu. Ale určitě byl větší než ten, na který byla zvyklá, a bylo v něm dost místa na jejího nově adoptovaného syna, Johnnyho, osiřelého po smrti otce a zavržení vlastní matkou.

Vyšplhala na kopec za starou střední školou, našla si místo k sezení a užívala si výhled – úzký Záliv kosatek, Hawkinsův ostrov, Hinchinbrookův ostrov – všechno nasvícené zapadajícím slunkem do oranžové, červené a ostrě růžové. Na východě chrabře vystupoval malinký Ostrov mumií, na západě cesta k Průlivu prince Williama. Bylo to nádherné, ale najednou zatoužila po vlastním místě ve světě, po mýtině, na níž stály v půlkruhu známé budovy obklopené lučními květinami a vrbovým mlázím, jedlemi, olšemi a břízami. Obluda se posadila vedle ní a Kate pocítila její hřejivou, pevnou a uklidňující váhu. Kate ve-

tkla ruku feně do srsti na krku a cítila, jak z ní postupně opadá-
vá tříměsíční napětí.

V nehybném večerním vzduchu zazněly tři čisté sestupné
tóny. Natáhla krk, aby lépe slyšela, když se ozvaly znovu.

„Dobře, *emaa*,“ odpověděla tiše. „Je čas jít domů.“

Ještě dohlédne na sezonu nerek, ale potom se vrátí na used-
lost. Ta střecha tam sice byla neznámá a zcela postrádala rodin-
nou historii, ale aspoň byla její.

Navíc, pomyslela si, když se zvedala na nohy, bylo víc než
načas pokračovat se škádlením policisty Jima Chopina.

Usmála se. Spíš vycenila zuby, než aby šlo o projev pobavení,
a kdyby ten výraz Jim viděl, ztuhla by mu krev v žilách.

Ach ano. Kate Shugaková měla s příslušníkem Aljašské stát-
ní policie seržantem Jimem Chopinem svoje plány.

Nerky odpluly druhý týden v srpnu a George Perry přiletěl na
mezinárodní letiště Mudhole Smith, aby odvezl Kate s John-
nym zpátky do rezervace. Choval se naprosto profesionálně,
Kateiny veškeré pokusy o konverzaci utnul ještě na zemi, a jak-
mile se octli ve vzduchu, plně se ponořil do ovládání cessny.
Dokonce i k Obludě se choval zcela formálně, a to zmíněná
ještě nikdy nepotkala muže, kterého by neměla ráda. Konečně
Kate řekla: „To je v pohodě, Georgi, můžeš se uklidnit.“

Ucítila, jak vedle ní ztuhl. „Nechápu, co tím myslíš.“

„Jasně že ne,“ odpověděla. „S reorganizací aerotaxi Chugach
jsem už skončila. Ačkoliv si myslím, že bys měl kvůli Bethel za-
volat Jacobu Bairdovi, má nějaké nápady, které by ti mohl pře-
dat. Ale...,“ zarazila se, protože se zase napjal, „už se nebudu po-
koušet to udělat za tebe, slibuju. Ruce pryč, je to tvůj byznys.“

„Vážně?“

„Vážně.“ Zhluboka se nadechla. Pro Kate Shugakovou nebylo nikdy jednoduché přiznat, že se spletla, především když si nebyla úplně jistá, že se opravdu spletla. „Nějakou dobu jsem trochu nebyla sama sebou. Vykojelo mě, že jste mi postavili dům. Měla jsem dojem, že vám to musím oplatit.“

„Nám všem najednou,“ podotkl. Zadíval se na ni. „Je pravda, že ses zúčastnila jednoho z domácích prodejních večírků Tupperware Marge Mooninové?“

„Sakra,“ hlasitě se rozesmála, „jeden jsem hostila ve svém novém domě.“

Když se George přestal lámat smíchy, pravil: „Klidně bych zaplatil majlant, abych to viděl.“

„Kdybych to věděla, vybírala bych vstupné,“ přiznala a zbytek letu proběhl ve větší pohodě, jak uvnitř, tak vně kabiny.

Na zemi v Niniltně si od starého Sama převzala výplatní šek a předala ho Georgeovi, aby ho doručil do banky v Ahtně. „Půlku na spořicí účet, půlku hotově,“ odpověděla.

Strčil si šek do první kapsy, která mu padla pod ruku. „Dobře. Budeš někdy v brzké době zpátky ve městě?“

Zavrtěla hlavou. „Jen příští týden zaregistrovat mládežníka. Jestli uvidíš tetu Vi, dej ty peníze jí. Jestli ne, tak mi je nech u sebe.“

„Dobře.“ Chopil se šance. „Je fajn mít tě zpátky, Shugaková.“

Rozesmála se. „Je fajn být zpátky, Perry. Zatím.“

Vedle Georgeova hangáru parkoval červený chevrolet pick-up. S Johnnym si hodili bágly na korbu. Obluda s radostným štěknutím vyskočila vedle nich a zuřivě přitom máchala oca-

sem. I ona byla ráda, že je zpátky. Motor naskočil na první pokus.

Kate se zazubila na Johnnyho. „Dobře, že jsme doma.“

Široký úsměv jí oplatil. „Jo. Cordovu mám rád, ale...“

Přikývla. „Je to město.“

Přikývl. „Moc lidí.“

„Víc než dva tisíce,“ souhlasila a zavrtěla hlavou.

Oba se oklepali. Obluda na ně zezadu povzbudivě štěkla, Kate zařadila a vydali se na poslední část cesty k usedlosti.

Z Niniltny vedla hrbolatá šterková cesta, pozůstatek staré železniční tratě, kterou po každém tání stát vyspravil a poté ji až do následujícího jara ponechal vlastnímu osudu. Tu a tam se z ní vynořily pozůstatky jejího dřívějšího života a někdo si propíchl pneumatiku. Hřeby, které kdysi držely koleje pohromadě, vytahali majitelé měděného dolu Kanuyaq, jehož rychle se rozpadající ruiny ležely šest a půl kilometru za Niniltnou. Pražce už dávno odklidily krysy z rezervace a použily je na příjezdové cesty, oplocení zahrad a více než jeden základ domu.

Když odbočovali na zvířecí stezku vedoucí ke Kateině usedlosti, akorát zapadalo slunko. Cesta byla o něco širší a méně kostrbatá než dřív, a to díky hustému provozu, který zažila v květnu, ale nezdolné olše rychle prorůstaly zpátky a při jízdě mladými větvemi hladily okna dodávky. Kate uviděla příkrou střechu s úhledně položenými šindeli jako první. Pozdně večerní slunce proměnilo záplavu oken vepředu v zářivě jasné zlato stejného odstínu jako hřejivě žlutý povrch opracovaných cedrových klád a pableskovalo na zábradlí kolem verandy, jež obklopovala celý srub. Pohled na dům jako by zjemňoval rozeklané vrcholky Quilackých hor zdvihajících se za ním.

Kate byla tak uchvácená, že málem vrazila do Cadillacu Escalade královsky fialové barvy zaparkovaného přímo uprostřed mýtiny a půlkruhu budov na jejím okraji. Dupla na brzdy a ona, Obluda i Johnny prudce vyletěli dopředu.

Situaci jim nijak neosvětlil ani pohled na ženu sedící na verandě.

Johnny tiše zaklel.

Kate zaklela nahlas.

„Kdo je to?“ zeptal se Johnny a zněl přitom stejně rozmrzele, jako se Kate cítila.

„To nevím,“ řekla a práskla dveřmi dodávky.

„Kate Shugaková?“ zeptala se žena a postavila se, zatímco se k ní Kate nasupeně blížila po schodech.

„Kdo se ptá?“ pravila Kate a bylo jí jedno, jak nepřátelsky zní.

„Charlotte Muravieffová,“ odpověděla žena bez mrknutí. „Ráda vás konečně poznávám. Hodně jsem o vás slyšela.“

Byla starší, podle kůže na rukou něco kolem pětapadesáti, ale pokožka v jejím obličejí vykazovala péči, kterou si mohli dovolit jen bohatí. Vlasy se jí zlatě leskly, zářily jako slunce, jež zapadající odraz Kate viděla v oknech za ní. Barvila si je společně s obočím do stejného tónu. Byla elegantně, téměř bolestně hubená a na sobě měla oděv, který Nordstrom pravděpodobně považoval za vhodný na výlet, jenž nezahrnoval lázně – khaki kalhoty ušité tak, aby perfektně seděly, ale ne zas tak příliš těsně, aby se daly považovat za vulgární, ručně pletený svetr ze stoprocentní bavlny přes formální košili na knoflíky z nejjemnější látky, přičemž modrá košile byla o jeden vytříbený odstín tmavší než svetr, a dokonale padnoucí hnědé kožené

polobotky naleštěné tak, že odrážely světlo stejně dobře jako okna domu. Ty tkaničky možná někdo vyžehlil. Kate návrháře nepoznávala, ale celý komplet zaváněl platinovou kreditkou bez limitu a data expirace.

Kate přijala nabízenou ruku automaticky. Pěkně tvarované nehty se leskly nánosem perleťového laku. Kate si uvědomila drsné mozoly a odrbané záděry na vlastních rukách, což se taky aspoň částečně odrazilo v bojovně vystrčené bradě. „Charlotte Bannister Muravieffová?“

Žena přikývla a přes Kateino rameno se zadívala na Johnnyho, načež mu věnovala oslnivý úsměv. „Ty musíš být Johnny Morgan.“

Kate s Johnnym se při tomto nezaslouženém předpokladu familiární vstřícnosti naježili. Muravieffová si toho všimla a rozhodla se předejít okamžitému vyhoštění. „Mohla bych si s vámi promluvit soukromě?“

Kate zažila velmi dlouhé léto, ano, z větší části si za to mohla sama, ale i přesto. Toužila po horké sprše ve své zbrusu nové koupelně. Chtěla si uvařit dušené losí maso ve své zbrusu nové kuchyni.

Chtěla se stulit s dobrou knihou ve svém zbrusu novém křesle a chtěla si jít lehnout a pořádně, bez vyrušování se vyspat ve svém zbrusu novém podkroví a svojí zbrusu nové posteli. Byla odhodlaná si to všechno užít, ale zároveň bojovala s černým svědomím, které jí říkalo, že si na to nevydělala, nezasloužila si to, a tudíž to doopravdy nevlastnila, což byl vlastně důvod všeho, co za poslední tři měsíce udělala.

Kvůli tomu možná mohl její hlas znít úsečně. „Z jakého důvodu?“

Muravieffová se zadívala na Johnnyho. Založil si ruce na hrudi a tvrdě se jí zadíval do očí. Muravieffová se zadívala zpátky na Kate, ale ani tam se žádné jemnější odezvy nedočkala.

Zhluboka se nadechla a dlouze, poraženě vydechla. Póza šlechtičny zmizela a zůstala jen žena ve středních letech, v drahém oblečení, s autorskými šperky a mejkapem od Clinique, který nedokázal zamaskovat vyčerpání, které jako by se stříдалo ne jeden rok, ale dekády. Ačkoliv rány nebyly viditelné, vypadala zničeně – emocionálně, duševně, fyzicky.

„Chci, abyste dostala moji matku z vězení,“ pravila.

Dvě

Johnny byl ve sprše v koupelně dole a všechno naznačovalo, že se ven ještě dlouho nechystá. Jelikož nepsané právo pohostinnosti v rezervaci zakazovalo Kate vyhodit i nezvaného hosta, aniž by mu člověk nejdříve nabídl občerstvení, uvařila konvici kávy a vyhrabala balení oschlých sušenek Oreo. Nadělala dírky do poslední konzervy kondenzovaného mléka, nasypala do cukřenky poslední zrnka cukru z pytlíku a obojí připsala na narůstající seznam připevněný na dveře lednice.

Na dveře lednice. Pořád bylo těžké uvěřit, že ta tři slova mají v jejím životě nějaký skutečný význam. Stejně si bude objednávat zásoby dvakrát ročně – na jaře a na podzim –, ale teď si mohla koupit dvoulitrovou lahev polotučného mléka, a jestli nevydrží měsíc, přinejmenším nezkysne dřív, než ji stihne spotřebovat.

Právě nalévala kávu Charlotte Muravieffové, když se zarazila. Možná by si měla pořídit mrazák. Teď měla krytou zadní verandu, nemluvě o venkovní zástrčce. Už nebude muset uprostřed třesuté zimy šplhat po námrazou pokrytém žebříku k zásobárně, až dostane chuť na pečeného losa k večeři. Páni.

Honem se posadila dřív, než jí nohy vypoví službu, a nalila kávu taky sobě.

Charlotte Bannister Muravieffová měla křehká zápěstí, proto musela použít obě ruce, jinak by těžký porcelánový hrnek, který vypadal, že je vyrobený z kusu vany, nedokázala vůbec zvednout. Opatrně se napila a Kate se zdálo, že se nezašklebila jen díky síle vůle. Kate pila ráda kávu, jež byla tak silná, že by roztavila i ocel. Muravieffové ten hrnek vzala a polovinu ho vylila do dřezu. Kate měla dřez už dřív, takže z toho nebyla tak na větvi, jako když otevřela dveře lednice nebo poslouchala sprchu, kde už Johnnymu musela docházet teplá voda. Uvažovala, jestli na to propanové nádrže budou stačit a jestli dokáže nějak odstříhnout bojler od paliva dřív, než plyn dojde. Nejlépe zatímco bude Johnny stále ve sprše s naplno puštěnou vodou.

Ticho u stolu mezitím narůstalo. Znovu přistrčila zpola plný hrnek k Muravieffové. „Zkuste to s trochou mléka.“

„Děkuju,“ pravila Muravieffová chabě, poslechla a přimíchala si tam tři plné lžičky cukru. Znovu se napila a její dokonale vytvarované obočí se ani nehnulo. Dokonce zašla tak daleko, že si vzala sušenku. Když Kate po jejím odchodu uklízela stůl, sušenka tam ještě byla – nakousaná po okrajích až k polevě, ale dál ne. Nikdy nemůžete být příliš bohatí nebo hubení, řekl jednou jeden rozvedený člověk a Muravieffová si podle všeho vzala toto rčení k srdci. Bohatí poslouchali jen jiné bohaté.

Kate si zahákla palec na noze za jednu ze čtyř stejných židlí obklopujících jídelní stůl jako předvoj bytového dekoratéra a překřížila na sedátku nohy. Řekla si, že si sundá boty, koneckonců to byl sakra její dům. „Paní Muravieff...“

„Charlotte, prosím.“

„Dobře, Charlotte, já jsem Kate. Chceš, abych dostala tvoji matku z vězení. Hádám, že byla usvědčená z nějakého zločinu, a ne jen zatčená.“

„Ano.“

„Z čeho ji usvědčili?“

Charlotte zaváhala, navlhčila si náhle suché rty a tiše hlesla: „Z vraždy.“

Kate jen s obtížemi neprotočila oči. „Koho zabila?“

„Nikoho.“

Kate si unaveně uvědomila, že jedná s někým, kdo doopravdy věří na presumpci neviny. „Dobře, tak koho nezabila?“

Charlotte znovu zaváhala. Sklonila pohled k hrnku, jenž svírala hubenými prsty. Když promluvila tentokrát, bylo to tak tiše, že jí Kate nerozuměla. „Pardon?“

Charlotte zvedla oči. Byly na ní nejhezčí – velké, šedozelené a s hustými řasami. Zlatavé vlasy je hezky rámovaly. Její stylistka už na to pravděpodobně poukázala, proto Kate mlčela. „Mého bratra,“ řekla nakonec Charlotte.

Kate ztuhla. „Pardon?“

„Moji matku usvědčili z vraždy mého bratra.“

Kate to chvíli v tichosti vstřebávala. Dobře, dokonce i ona musela uznat, že to nebylo úplně běžné. Teď se jí chtělo Charlottinu historku poslouchat o to míň, ale ona pořád ještě pila její kávu, proto Kate řekla: „Jak?“

„Prý zapálila dům, ve kterém zrovna byl.“

Žhářství, pomyslela si Kate. Vzhledem k úrovni současných forenzních technologií, jeden z nejsnazších zločinů k vyšetřování. Bylo téměř nemožné skrýt i ty nejmenší pozůstatky časového spínače, bez ohledu na míru jeho sofistikovanosti, před

zkušeným detektivem specializujícím se na žhářství se špičkovou laborkou a jejími pracovníky za zády, o psech vycvičených k hledání urychlovačů nemluvě. „Jak došli k závěru, že to byla ona?“

Nejhorší část už byla venku, a tak se Charlotte rozmluvila. „Především kvůli okolnostem. Žila s námi v domě, právě nám všem uzavřela životní pojistky...“

„Všem?“ zeptala se Kate.

„Všem třem.“

„Bylo tam třetí dítě?“

„Ano, můj další bratr Oliver.“

„Kde byl ten?“

„On tam byl taky.“

„Ale přežil.“

„Ano. Sice se při úniku z hořícího domu zranil, ale přežil.“

„Kde jsi byla ty?“

„S matkou. Vracely jsme se od mého strýce. Pořádal ve svém domě večírek, který se trochu protáhl.“ Charlotte se odmlčela. Bylo očividné, že ji ty vzpomínky bolí. „Když jsme odbočily na příjezdovou cestu, dům už hořel. A pak z okna v horním patře vypadl Oliver.“

Kate to silně připomnělo letošní květen. Tenkrát vjela na svoji mýtinu a zjistila, že jí hoří srub. Srub, který její otec postavil pro její matku, ve kterém ji zplodili, ve kterém se narodila a strávila většinu svého života po jejich smrti. Johnny tábořil u dolu Ztracená manželka, jinak se taky mohla vrátit k něčemu mnohem horšímu než jen k hromadě doutnajících trámů. Sobě navzdory s bolestí, kterou uviděla Charlotte v očích, soucítila. „Zranil se hodně?“

„Ano. Při dopadu si roztříštil pravou nohu. Pořád kulhá.“
Ted' už Charlotte mluvila silnějším hlasem, slova z ní vycházela jako naučená, jako by je opakovala už mnohokrát předtím.
„Hasiči mohli jít dovnitř až následující den a tehdy našli Williamovo tělo. Doufali jsme, že přespál u kamaráda a jenom se zatím o požáru nedoslechl.“

„Jedné věci nerozumím,“ pravila Kate. „Nejste úplně dítě a předpokládám, že ani vaši bratři. Proč pořád žijete se svou matkou?“

Charlotte vypadala překvapeně. „Nežijeme.“

„V tom případě tomu opravdu nerozumím,“ řekla Kate.
„Byli jste všichni doma na návštěvě? Stalo se to během svátků, nebo jak?“

„Vůbec ne,“ oponovala Charlotte, „bylo to na jaře.“

„Ted' na jaře? V dubnu, květnu?“

„Ale ne, ne letos na jaře. K tomu požáru a bratrově smrti došlo před jednatřiceti lety.“

Charlotte to řekla jakoby mimochodem, takže Kate chvílku trvalo, než jí ta slova došla. Zůstala s hrnkem napůl cesty ke rtům a pusou otevřenou. „To si děláš srandu,“ řekla nakonec.

„Ne,“ odpověděla Charlotte a semkla rty do rovné, odhodlané linky. „Nedělám si srandu. Neudělala to. Odseděla si třicet let za zločin, který nespáchala, a já chci, abys ji dostala ven z vězení.“

„Třicet let,“ zopakovala Kate.

„Téměř jednatřicet,“ doplnila Charlotte.

„Aha,“ pravila Kate, „téměř jednatřicet. To samozřejmě úplně mění situaci.“ Hodila do sebe zbytek kávy, ignorovala, že si spařila hrdlo, a mrkáním zahнала slzy. Zvedla se. „Omlouvám se, Charlotte. Nemůžu ti pomoci.“

Charlotte zůstala sedět. „Musíš. Už jsem se ptala všech ostatních a zbýváš mi už jen ty.“

Jaká pocta, pomyslela si Kate hořce. Že by teď snad byla patronkou ztracených případů? „Kdo ti dal moje jméno?“ zeptala se.

Charlotte vzhledla a v očích se jí rozhořela naděje. „Právník.“

Kate okamžitě pojala podezření. „Který právník?“

„Brendan McCord.“

Kate se zhluboka a snad taky nenápadně nadechla. „Vážně?“ procedila skrze zaťaté zuby. Jestli to byl nějaký fórek, tak z váženého pana Brendana McCorda nezbude ani tolik, aby to nakrmilo andulku.

Na druhou stranu, Brendan jí hodně pomohl s jejím posledním případem. Měla mu co oplácet. Znovu se zhluboka nadechla a tentokrát se vůbec neobtěžovala to skrývat. „Řekla jsi mu, že za mnou jedeš?“

Charlotte přikývla.

„Co ti odpověděl? Ale přesně.“

Charlotte vytáhla kapesník obroubený jemnou krajkou a zachytila všechny jednotlivé slzy dřív, než jí poničí mejkap. Úhledně ho opět složila a vrátila do kapsy. „Říkal, že jsi sice drahá, ale ve státě nejlepší.“

Inu, aspoň jí Brendan neposílal charitativní případy. Přesto, její sprcha – za předpokladu, že se vůbec dostane k horké vodě – a její knihy a postel ji nelákaly o nic méně než před půlhodinou.

„Ach,“ vzpomněla si Charlotte, „taky říkal, že mu něco dlužíš.“

Hajzl jeden. Z Brendana McCorda nezbude ani tolik, aby to nakrmilo žízu.

Charlotte se na ni nejistě zadívala. „Jsi v pořádku? Trochu jsi zrudla.“

Kate se znova zhluboka nadechla a doufala, že ji to uklidní. „Já? Jsem v pohodě. Super.“ To, že Brendanu McCordovi dlužila – sakra, pravděpodobně docela hodně – neznamenal, že se vzdá bez boje. „A zmínil se Brendan o tom, jak moc drahá přesně jsem?“

Než mohla Charlotte odpovědět, vynořil se z koupelny uzardělý, rozcuchaný a mokrý Johnny, oděný do čistých tepláků. Vypadal vesele, ale potom si všiml, že Charlotte ještě neodjela.

„Zbyla vůbec ještě nějaká horká voda?“ zavrčela Kate.

„Jasně,“ odpověděl a zmizel ve svém pokoji. Dveře se za ním zavřely naprosto definitivně.

Nastalo krátké ticho, které prolomila Charlotte. „Myslela jsem, že by ses mohla podívat na důkazy. Možná že s tou novou DNA technologií by se dalo nějak dokázat, že to neudělala.“

„Charlotte,“ začala Kate, „tvoje matka je ve vězení třicet let. Aljaška není státem o mnoho déle. Soudní systém se v tu dobu teprve učil přijít na to, jak najít vlastní zadek, a to ještě ani neměl baterku, nemluvě o dvou rukách. Navíc tady nemluvíme o nevyřešeném případu. Tvoji matku soudili a usvědčili. Neměli žádný důvod uchovávat jakýkoli fyzický důkaz, který snad k případu tvojí matky měli. Všechno bude dávno pryč.“

„A co svědci?“ řekla Charlotte.

Kate netušila, jestli z ní mluví loajalita, nebo tvrdohlavost, ale obdivovala obojí. „To samé,“ pravila. „Třicet let. Někteří budou mrtví, nebo už je nebude možné najít.“

„Ale Brendan říká, že jsi nejlepší,“ trvala Charlotte neústupně na svém.

Kate podrážděně odpověděla: „Proč jsi čekala třicet let?“

„Ona umírá.“

Nastalo dlouhé ticho. „Chápu,“ řekla Kate nakonec. „Co jí je?“

Charlotte začaly po tvářích znovu stékat slzy. Opět se objevil kapesník. „Má rakovinu dělohy. Diagnostikovali jí ji příliš pozdě a teď doktoři říkají, že léčba už nemá smysl.“ Zadívala se Kate do očí. „Nechci, aby zemřela ve vězení. To nedovolím.“ Charlotte zalovila ve svém koženém batohu a vytáhla šekovou knížku. Nadepsala Kateino jméno, vyplnila částku, podepsala se, šek vytrhla a podala ho Kate.

Z počtu nul se Kate mírně zatočila hlava.

„To samé dostaneš, až bude moje matka venku,“ pravila Charlotte. „A proplatím ti výdaje, samozřejmě.“

Kate položila šek na stůl a postrčila ho k Charlotte. S otázkou, zda vůbec tolik peněz má, se ani neobtěžovala. Co nejjemněji řekla: „Je to plýtvání tvými penězi a mým časem.“

„Ona to neudělala,“ oponovala Charlotte a přistrčila jí šek zpátky.

„I když to neudělala,“ pokračovala Kate, „i když to udělal někdo jiný a i když je ten někdo třeba pořád naživu, abych ho mohla najít, byl by zázrak, kdybych odhalila takhle staré a studené stopy.“ Posunula šek zpátky k Charlotte.

„Ona to neudělala,“ pravila Charlotte a strčila šek takovou silou, že doklouzal přes celý stůl až Kate do klína.

Johnny se s prasknutím dveří vynořil ze svého pokoje a v honbě za potravou začal pročesávat kuchyňské přihrádky.

Našel instantní polévku. Dal vařit vodu a sundal z police sezamový olej, jenž se taktéž vyznačoval dlouhou trvanlivostí.

Brzy mu bude patnáct. Byl zapřísáhle odhodlaný nechat školy, jakmile na to bude legálně dost starý, Kate však byla stejně odhodlaná přimět ho, aby si udělal aspoň minimální zkoušky a naučil se něco o obchodu dřív, než nadobro splyne se svou vnitřní krysou z rezervace. Navíc vykazoval známky vážného zájmu o biologii volně žijících druhů a učil se uprostřed jedné z nejplodnějších přírodních rezervací na světě pod odborným dohledem lidí, jako byli místní ranger Dan O'Brian, geoložka Millicent Nebeker McClanahanová a přírodovědkyně samouk Ruthe Baumanová. Kate si hýčkala slabou nadějí, že by si to Johnny s univerzitou mohl ještě rozmyslet. Ale univerzita stála peníze.

Zadívala se na Charlottin zatvrzelý výraz a zjistila, že dělá spoustu věcí, které předtím, než se stala mámou, nedělala. V duchu zaklela. „Dobře,“ řekla, zmáčkla šek v pěsti a vrazila ho do kapsy. „Právě sis najala soukromou vyšetřovatelku.“

Charlotte se uvolnila, což se taky projevilo na jejích rysech. Byla však natolik moudrá, aby nedávala svůj triumf najevo. „Děkuju, Kate.“

„Neděkuj mi, prosím.“

Charlotte se postavila. „Tak ti děkuju za kávu.“ Zaváhala. „Potřebuješ pomoci najít v Anchorage ubytování?“

„Mám kde spát,“ odpověděla Kate a byla si dost dobře vědoma, že Johnny za ní ztuhl.

„Aha. Dobře.“ Téměř nesměle pak Charlotte dodala: „Kdy můžu čekat, že se mi ozveš?“

Kate vstala a vydala se ji vyprovodit. „Právě jsem se vrátila domů. Potřebuju den nebo dva, abych si tady všechno zařídila.“

Charlotte se nedobrovolně ohlédla přes rameno na Johnnyho. „Aha.“

„Ano.“

„Jistě,“ pravila Charlotte a vytáhla klíče, aby odemkla monstrózní SUV, které by se stezkou nikdy nedostalo, pokud by ji Mac Devlin v květnu nemusel kvůli stavbě domu svým D-6 rozšířit, čímž Kateinu usedlost otevřel každému potulnému zájemci s dojemnou historkou.

Kdo si proboha myslel, že si musí v rezervaci zamykat auto?

Charlotte nasedla a nastartovala motor. Tíše stáhla elektrické okénko, protože Kate se postavila ke dveřím.

„Chceš dostat matku z vězení, protože je nevinná, nebo protože umírá?“

Charlotte se zachvěly rty. „Obojí.“

Ford hladce vycouval, v širokém oblouku se otočil a zmizel na stezce.

Mac Devlin sice vysekal ke Kateině usedlosti docela širokou příjezdovou cestu, ale ne dost, aby se na ní mohla minout dvě auta, tudíž musel příslušník Aljašské státní policie Jim Chopin zajet ke kraji a počkat, až Charlotte projede kolem.

Tvrdil, že s Kate nechce nic mít, ne?

Dost o tom ale pochybovala.

Tři

Samozřejmě že se k bílému autu se znakem státní policie na dveřích okamžitě přihnala Obluda a máchala přitom ocasem tak mocně, že by byla klidně schopná otevřít portál do čtvrté dimenze. Kate se vycházkovou chůzí vydala za ní a Jim, nevolky uhranutý jejím příchodem, pozornost feny odbyl nepřítomným poplácáním.

Kate měřila jenom sto padesát dva centimetrů. Na to, aby se k němu blížila a vyzařovala přitom sexuální hrozbu, neměla dostatečně dlouhé nohy. Nicméně i tak cítil, jak nechtěně o krok ustupuje, v čemž mu ovšem zabránilo jeho vozidlo. Ztěžka polkl, a jelikož nemohl dělat nic jiného, sledoval, jak se k němu blíží.

Kate Shugaková opravdu měřila jen sto padesát dva centimetrů. A byla taky pravda, že pokud člověk vnímal její rysy každý zvlášť – vysoké, rovné lícní kosti, úzké oříškové oči s náznakem sešíkmení, jež byly někdy hnědé, občas téměř zelené a jindy šedé, široká ústa s plnými rty, zlatavou pokožku s olivovým nádechem, která se snadno opalovala do barvy teplého

medu – žádný z pařížských návrhářů by ji jako modelku na příští přehlídku nejspíš nenajal. Její vlasy, husté, krátké a neuvěřitelně černé, zastřižené k uším a často netrpělivě odhrnované z širokého čela, zase nebyly ničím, co by vyhledávaný newyorský stylista nedokázal vylepšit. Její oblečení – bílé tričko, vybledlé džíny s obnošeným, hnědým koženým páskem, tenké kotníkové ponožky, černobílé tenisky – byly nevědomky tak nedefinovatelné, až téměř postrádaly charakter.

Jizva, pruh tenké a bledé propletené kůže, která jí dělila hrdlo téměř od ucha k uchu, se ani s užitím veškeré fantazie nedala nazývat vzrušující. Když už nic, stačil jediný pohled na ni, jediná hláska tím chraplavým hlasem, který z Kate vycházel, aby každý rozumný chlap vzal nohy na ramena, pokud tak neučinil už dřív. Místo toho, ve chvíli, kdy se na něho usmála, široce, vědomě, a odhalila řadu bílých zubů, přičemž řezáky se mu zdály znatelně delší, než když je viděl naposledy, pocítil nevysvětlitelnou touhu padnout na kolena, nabídnout jí své hrdlo a nechat ji vysát poslední kapku jakékoliv tělesné tekutiny, kterou jí mohl nabídnout.

Možná za to mohl pohyb jejích boků v denimu, nebo způsob, jakým jí úplet zvýrazňoval prsa, nebo ruce mírně vytočené podél těla jakoby v očekávání. Možná za to mohla její chůze – ladný a sebevědomě koordinovaný pohyb svalů a kostí, který velice dobře skrýval její sílu, rychlost a obratnost spící pod povrchem.

Znal i jiné ženy vyzařující sex. Znal i jiné ženy schopné odzbrojit chlapa jediným úsměvem.

Kate se na něho usmívala právě teď. „Ahoj, Jime,“ pozdravila ho a ta dvě slova mu jako mrazení přeběhla po páteři vzhůru až k zátylku.

Jen prostě nikdy nepoznal nikoho takového. Všechno, co měl, bylo v pozoru. Odkášlal si. Hormony. Byl muž, ona byla žena. Stejně by reagoval na kteroukoliv jinou osobu opačného pohlaví. „Kate.“

Nebylo v jeho silách zabránit té jediné slabice, aby zněla jako prosba, a Katein úsměv se ještě rozšířil. Zoufale pátral po čemkoliv, co by mohl říct. „Dlouho jsem tě v rezervaci neviděl.“

Tiše se zasmála, což v narůstajícím šeru vyznělo intimně. Do tváře jí spadl pramen vlasů a ona si ho zastrčila za ucho, přičemž se mu nepřestávala dívat do očí. „To jsi mi přijel říct?“ Udělala krok blíž. „Chyběla jsem ti?“

„Ne,“ pravil. „Vůbec ne. Měl jsem tolik práce, že mi nechyběl vůbec nikdo.“

„Vážně? A co tě tak zaměstnalo?“

Pokusil se vymyslet cokoliv, co by stálo za zmínku, něco, co se mu během léta povedlo. „No. Inu. Však víš. Nezákonná těžba. Rybaření za bójkami. Lov mimo sezonu. Znásilnění, loupež, vražda. Jako vždycky.“

Ani se nepohnula. Pořád se na něj nepřestávala dívat. Začal se potit. Bylo stále těžší si pamatovat, proč od ní dal vloni v květnu ruce pryč, proč ohlásil, že už ji nebude nahánět, proč upustil od svého záměru dostat ji do svojí postele jako stálou obyvatelku.

Mělo to cosi společného s láskou, to si vybavoval. Sakra, vždyť on ji nemiloval a ani se k tomu nechystal, nehodlal se k tomu ani přiblížit, nebo k ní, zatraceně.

Z verandy je s lokty na zábradlí pozoroval Johnny Morgan. Bylo to ubohé, přesně tak. Tahle drobounká žena, která mohla i s postelí vážit čtyřiapadesát kilo, shlížela na toho velkého, silné-

ho, hezkého příslušníka Aljašské státní policie, muže zvyklého velet, jenž naháněl zločince a přiváděl je před spravedlnost a znamenal autoritu pro krysy z rezervace každého věku, kultury i zaměstnání. Musel měřit minimálně sto osmdesát osm centimetrů, ačkoliv vysoký policejní klobouk, který nosíval dřív, ho na pohled dělal ještě vyšším, a vážit devadesát kilo, a na váze mu přidával nablýskaný arzenál odznaků, zbraní, epolet, želízek a tyčinek na svícení. A taky se na něj dobře dívalo, tmavě blond vlasy, průzračně modré oči a silné rysy, čelist, lícní kosti, nos. Nevypadal jako slaboch, a jestliže byla pravda být jen polovina z toho, co Johnny slyšel, měl tunu holek. Prostě žebrat nepotřeboval.

Kate udělala další ladný krok vpřed a Johnny si nedokázal pomoci, připomínala mu velkou, mocnou kočku. Jim na druhou stranu vypadal jako srneček v záři reflektorů a moc mu nechybělo k tomu, aby naskočil do auta a šlápl na plyn.

Slaboch, rozhodně.

Názorná ukázka, tak by to nazvala jeho učitelka, slečna Dooganová. On rozhodně do té lákavé pasti, jak by to nazval starý Sam Dementieff, nikdy nepadne. Neodolatelná síla střetávající se s ne tak úplně nepohyblivým předmětem, nazval by to Bobby Clark.

Zavrtěl hlavou, napůl příslušníka stejného pohlaví litoval, napůl se za něho styděl, a zašel zpátky dovnitř. Ten pohled byl prostě příliš bolestný.

Už jen pro tu srandu, protože mohla, protože pouhá její přítomnost ovlivňovala Jima Chopina způsobem, jenž shledávala hluboce uspokojujícím, udělala Kate další krok kupředu, takže se téměř fyzicky dotýkali. Cítila jeho odznak, opasek a taky něco, o čem si myslela, že by mohla být – nebo taky nemusela